

Sygn. akt IV CSK 371/17

POSTANOWIENIE

Dnia 8 lutego 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie z powództwa A.W.
przeciwko "B." Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością
w S.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 8 grudnia 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 28 kwietnia 2016 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 7.200
(siedem tysięcy dwieście) zł tytułem kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powód A.W. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 28 kwietnia 2016 r. Sąd ten - rozpoznając sprawę po raz wtóry, po uchyleniu przez Sąd Najwyższy poprzednio wydanego wyroku oddalającego apelację, zmienił uwzględniający powództwo wyrok Sądu Okręgowego w [...] z dnia 12 maja 2010 r. w ten sposób, że uchylił w całości nakaz zapłaty wydany w postępowaniu nakazowym i oddalił powództwo w całości oraz orzekł o kosztach postępowania.

Uwzględniając powództwo w całości, Sąd Okręgowy wskazał, że zawarte w dniu 2 grudnia 2005 r. przez spółkę B.M z pozwaną B. sp. z o.o. w S. umowy przedwstępne sprzedaży lokali były umowami deweloperskimi w rozumieniu art. 9 ustawy z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali (jedn. tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 1892 ze zm.). Sąd uznał za udowodniony fakt uiszczenia przez S.T. w imieniu kupującej spółki B.M całkowitej ceny nabycia tych lokali wynoszącej 1.621.658 zł w gotówce, w dniu 2 grudnia 2005 r. do rąk prezesa zarządu pozwanej spółki M.Z., którego własnoręczny podpis widniał na przedłożonych przez powoda pokwitowaniach. Sąd Okręgowy uznał także za dopuszczalne dokonanie przez spółkę B.M przelewu wierzytelności wynikających z umów z dnia 2 grudnia 2005 r. na rzecz powoda A.W. na podstawie umów cesji z dnia 20 stycznia 2006 r.

Na skutek apelacji strony pozwanej, Sąd Apelacyjny oddalił powództwo w całości. W ocenie Sądu Apelacyjnego, zaprzeczenie przez M.Z. faktu otrzymania wpłaty ujętej na pokwitowaniu znajdowało potwierdzenie w ustaleniach faktycznych poczynionych na podstawie szeregu dowodów przeprowadzonych w sprawie, w tym wyroku wydanego w postępowaniu karnym.

Od wyroku Sądu Apelacyjnego skargę kasacyjną wniósł powód, zaskarżając go w całości. W skardze opartej na obydwu podstawach kasacyjnych zarzucił naruszenie art. 11 k.p.c., art. 382 k.p.c., art. 245 k.p.c., art. 462 § 1 k.c., art. 65 § 1 k.c. w zw. z § 1 umów cesji z dnia 20 stycznia 2006 r., art. 65 § 1 k.c. w zw. z art. 509 § 1 k.c., art. 410 § 2 k.c., art. 58 § 1 k.c. We wnioskach skarżący domagał się uchylenia zaskarżonego wyroku w całości i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi pozwany wnosił o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, służy ochronie interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, umożliwia także uchylenie orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych. Nie będąc ogólnie dostępnym środkiem zaskarżenia orzeczeń umożliwiającym rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej, poddawana jest wstępnej ocenie w ramach tzw. przedsądu, ustanowionej w art. 398⁹ k.p.c., mającej za cel zbadanie, czy spełnia przesłanki przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania.

Skarżący uzasadnił potrzebę rozpatrzenia jego skargi wystąpieniem przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Zdaniem skarżącego w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, które ujął w formie pytania: „Czy zawarte w sentencji prawomocnego wyroku skazującego wydanego w postępowaniu karnym ustalenia, wykraczające poza elementy stanu faktycznego przestępstwa mają moc wiążącą dla sądu cywilnego na podstawie art. 11 k.p.c., czy też sąd cywilny może czynić własne ustalenia w zakresie okoliczności, które nie dotyczą popełnienia przestępstwa, mimo że pozostają z nim w związku i w konsekwencji różnić się od tych, których dokonał sąd karny”.

Powołanie przesłanki objętej art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wymagało przedstawienia dostrzeżonego zagadnienia prawnego w powiązaniu z konkretnymi przepisami prawa, wykazania, że jest ono istotne, nowe, poważne i dotąd nierozwiązane w orzecznictwie sądowym, a wyjaśnienie go ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia sprawy skarżącego, ale także innych podobnych spraw (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, nie publ.; z dnia 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, nie publ.; z dnia 26 czerwca 2008 r. nie publ.; z dnia 26 stycznia 2012 r., I PK 124/11, nie publ.).

Wskazany przez skarżącego przepis został już jednak należycie wyłożony, a przedstawione zagadnienie prawne nie ma cechy nowości, ponieważ również było przedmiotem wielu wypowiedzi orzeczniczych, precyzujących zakres

związania (zob. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 lutego 2013 r., I CSK 373/12, OSNC 2013, nr 11, poz. 126; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 listopada 2015 r., II CSK 683/14, nie publ.; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 kwietnia 2015 r., I UK 338/14, nie publ.), a powód nie przedstawił okoliczności ani argumentów uzasadniających zmianę ukształtowanych poglądów.

Podkreślić też trzeba, że Sąd Apelacyjny ocenił negatywnie wartość dowodową pokwitowania wpłaty po przeprowadzeniu licznych innych dowodów, a także mając na uwadze zasady doświadczenia życiowego oraz praktyki obrotu gospodarczego, nie zaś tylko w oparciu o orzeczenie zapadłe w postępowaniu karnym. Szczegółowo wyjaśnił przy tym, dlaczego pozostałe dowody zgromadzone w sprawie świadczyły przeciwko przyjęciu, że spółka B.M zapłaciła na rzecz powoda do rąk reprezentującego pozwaną spółkę M.Z. kwotę 1.621.658 zł tytułem rozliczenia z umów przedwstępnych zawartych w dniu 2 grudnia 2005 r. i uznał, że podważona została moc dowodowa pokwitowania odbioru tej kwoty. Skarżący w przedstawionej argumentacji zmierza do zakwestionowania ustaleń faktycznych i oceny dowodów dokonanej przez Sąd Apelacyjny, co nie może odnieść skutku w postępowaniu kasacyjnym (art. 398³ § 3 k.p.c.).

Z przytoczonych względów, wobec niestwierdzenia innych przesłanek przemawiających za przyjęciem skargi kasacyjnej powoda do rozpoznania, należało odmówić jej przyjęcia na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

Na wniosek pozwanego zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie § 2 pkt 7 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804).